

Denisa
KIRSCHNEROVÁ

Vykrádám synkovy hlášky

Na divadelní zájezdy s rodiči jezdila už jako dvouletá holka. K jejím oblíbeným hračkám patřily loutky Spejbla a Hurvínka. Gramodesky s jejich příběhy dokázala poslouchat dlouhé hodiny. A přesto by si ještě nedávno nedokázala představit, že bude jednou právě ona ředitelovat loutkové divadlo.

PŘIPRAVILA IVANA MATYÁŠOVÁ

Co je pravdy na tom, že jste se v divadle skoro narodila?

Dá se říct, že si mě rodiče přivezli z jednoho divadelního zájezdu z Německa. Neměli jsme žádné babičky ani dědečky na hlídání, a tak jsem od dvou let jezdila po všech státech s nimi a byla zvyklá na to, mít kolem sebe soubor – tedy velkou skupinu lidí. Když jsme pak náhodou jeli někam sami, pořád jsem se ptala, kde jsou „naši“.

Jako malá jste prý chtěla být veterinářkou. Proč vás zaujala právě tahle profese?

Náklonnost ke zvířatům a strejda byl veterinář, tak asi proto. Jednou jsme spolu porcovali vánočního kapra, a když pak ještě jeden kousek poskakoval chvíli po pánvi, došlo mi, že pro mě tahle profese nejspíš nebude. Obzvlášť když mě strejda poštuchoval, že na veterině budu strkat krávé ruku do zadku. Veterinu jsem si prostě představovala spíš jako mazlení se zvířaty než jejich případné „otevírání a zavírání“. Ze stejného důvodu jsem chtěla jít k cirkusu, protože bych mohla mít klidně i sedm cvičených psů.

Patřila jste k dětem, které se marně snaží přesvědčit rodiče, aby jim pořídili nějaké zvířátko?

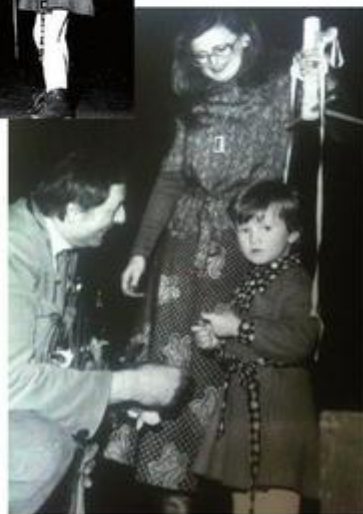
Kdepak, pejska jsme měli poměrně záhy, naštěstí si ho od dětství přála maminka. A došlo i na kočku a papoušky, které jsme vždycky našli a mnohdy nám zase uletěli. Se synem jsme kromě toho později měli i křečky. A také rybičky. Akvaristika byla kdysi můj velký koníček. Dneska máme dvě kočky a jednu fenku, druhá nám nedávno ve čtrnácti letech odešla.

Jaké pohádky se u vás četly na dobrou noc?

Moc ráda vzpomínám na to, jak nám kdysi táta přičteně předčítal Betty McDonaldovou: Vejce a já. Ale to nebylo před spaním, spíš ve vzácné chvíli volna

Malá Deniska s tatínkem Milošem Kirschnerem jako marioneta. S tatínkem a maminkou – Helenou Štáchovou a Denisa Kirschnerová už jako ředitelka divadla se slavnými loutkami

že je mluví táta s mámou, ale to nás nijak neodvádělo od jejich příběhů.

Místo divadelní fakulty jste ale začala studovat kulturologii. Čím si vás tenhle obor získal?

V době, kdy jsem se hlásila na vysokou školu, mě už hodně bavilo psaní. Zdálo se mi, že kulturologie jde napříč takovými obory, jako jsou antropologie, psychologie a ekologie. A člověku pomáhá zorientořit se v tom, kdo jako lidstvo jsme a kam míříme. Říkala jsem si, že se mi to k psaní může hodit.

O čem vás bavilo psát?

Nejdřív to byly krátké povídky o rodině, na jejichž základě později vznikla i knížka. Na vysoké škole jsem už ale spolupracovala i s divadlem. Moje vůbec první spolupráce ale začala dávno předtím, když táta při jedné z debat jen tak nadhodil: „Když pořádně něco píšeš, napiš také něco pro Spejbla a Hurvínka.“ Netuším, jestli to tehdy myslel vážně, nebo mě jen poštuchoval. V každém případě jsem ve svých osmnácti letech napsala opravdu svoji první hru „Jak si Hurvínek s Máničkou hráli na doktora“,

o prázdninách. Jinak si pamatuji především uspávání naší adoptivní tetou, paní, která se o nás s bratrem Mikem starala v době, kdy byli rodiče na zájezdech. Na dobrou noc nám totiž zpívala árii z Rusalky, a opravdu nebyla zpěvačka. A také jsme svého času poslouchali pořád dokola Spejbla s Hurvínkem. Naši občas úpěli, že už jim to doma zase piští, a byli rádi, když je prostřídali Šimek s Grossmanem a Cimrman. **Spejbla s Hurvínkem jste brala jako loutky, anebo spíš jako členy rodiny?** Odmalička jsem věděla, že to jsou loutky. Můj bratr Miki o nich ale hloubal víc, zajímalo ho, jestli jsou ty postavky spíš lidé, nebo třeba myši. A taky si je i s vahadly tahal do postele a spal s nimi. Bylo nám jasné,

mocníci, a když umíral, byl sám. Domů nám pak přišel jen telegram a pár osobních věcí v obálce. S maminkou jsme díky Cestě domů, která s péčí o nevyčísitelné nemocné lidi pomáhá, mohli být naštěstí až do poslední chvíle, a právě doma.

Pak ale na vás nejspíš dolehly další starosti?

Když maminka zemřela, bylo Kryštofovi půl roku. Původně jsem plánovala, že s ním budu doma tři roky a že si je spolu užijeme, ale nakonec jsem po necelém roce nastoupila do divadla na pozici ředitelky. Naštěstí se mi podařilo najít adoptivní babičku, vlastně

kteřá měla za rok premiéru. Elpičko, na kterém pak vyšla, získalo Zlatou desku.

A bylo jasné, že převezmete rodinnou štafetu!

Kdepak, tehdy mě zajímalo opravdu spíš psaní, ale zemřel táta a všechno bylo jinak. Maminka, která měla do té doby v divadle na starost dramaturgii, se stala ředitelkou a mně po úspěšné prvotině tuto pozici nabídli. Byla to velká výzva, ze které jsem měla samozřejmě obavy.

Co bylo úplně nejtěžší?

Pokračovat v tradici Divadla S+H – dvou „klaunů v dřeváčkách“. A když je tato legenda navíc ještě okořeněná rodinnou anamnézou, je to vždycky těžké. Ve své tehdejší situaci jsem ale na podobné úvahy zase tolik času neměla. Bylo zapotřebí pokračovat v rozpracovaných věcech a rychle se seznámit s provozem. Do toho organizovat výstavy, chystat texty a podklady. A také rozřídit archiv, který byl po přemístění do budovy divadla v dost chaotickém stavu. To se mi v budoucnu velmi hodilo.

Další výzva asi přišla před sedmi lety, kdy vážně onemocněla vaše maminka.

Všechno bylo o to obtížnější, že se mi tehdy narodil syn Kryštof, kterého od malička vychovávám sama. Byli jsme ale šťastní, že se maminka svého vnuka dočkala. Když už bylo jasné, že naděje na uzdravení je minimální, řekli jsme, jak maminku, co nejlépe doprovodit. Už jsem nechtěla zažít to, co s tatínkem, který ležel půl roku na přístrojích v ne-

tak jako jsme ji kdysi mívali i my s bratrem Mikim. Shodou náhod je to maminičina kamarádka, která maminku spolu s námi doprovodila až do konce.

Chtěla jste pokračovat v maminičině práci, anebo spíš zkusit něco nového?

Samozřejmě pokračujeme v marionetové tradici našeho divadla, hlavními hvězdami budou vždy Spejbl, Hurvínek a spol. Snažíme se ale i víc otevírat divadlo ven, oslovovat externí spolupracovníky. Podařilo se nám také třeba navázat spolupráci s pražským Planetáriem. Hurvínek je díky tomu po Krtečkovi další pohádkovou postavíčkou, která se podívala do vesmíru. A ve foyeru Planetária máme už od léta i speciální vesmírné řídící středisko „Spejblův Houston“. Momentálně chystáme i film, který se bude promítat v jeho kupoli. Těšíme se také na spolupráci s Janáčkovou operou v Brně, kde chystáme rodinné představení, které budeme uvádět i v Praze. A rozjednanou máme i spolupráci s dalšími zajímavými tvůrci. Běžně pak pořádáme workshopy navazující na naše představení pro školy i pro veřejnost a také roční kurz loutkového divadla pro děti, kde se mohou naučit vodit loutky, naskoušet vlastní představení a odnést si lout-

Zcela nahoře Denisa Kirschnerová v divadelní ředitelně se Stanislavou Karlovskou, ekonomkou divadla, a maminkou Helenou Štáchovou (v popředí)
Nahoře i dole Hurvínkova rodina se psem Žerykem a Hurvínek jako kosmonaut ve skafandru, vpravo s kosmonautem Vladimírem Remkem

ku Spejbla a Hurvínka na památku. Před dvěma lety jsme také odstartovali mimini představení pro děti od jednoho do tří let. A dál pokračujeme i s cizojazyčnými představeními, což je součástí naší divadelní tradice, se kterou začínal už můj tatínek. V červnu se chystáme opět hrát v Českém centru v Paříži a v několika divadlech ve Francii. Díky tomu si snad trochu doplní svoji francouzštinu. Posledních pět let je pro mě prostě jeden nepřetržitý sprint.

Kam vás ten pátiletý sprint posunul?

Odhodl maminky a všechny ty věci kolem mě naučily vážit si a užívat každé sebeupatrnější chvíli, kdy zrovna nemusíte čelit ničemu životohrožujícímu a jste vděční, že se kolem vás hrne jen běžný provoz. Vážím si i toho, že mám kde spát a co jíst, nejen v tom mě hodně obohacuje pobyt v Indii. Vědomí toho, že opravdu nic není samozřejmé. Jinak mě mrzí, že mám málo času na přátele, to vnímám v tuto chvíli jako hlavní nedostatek a moje letošní předsevzetí je tohle změnit. Vždyť kolik dobřého vzniklo v kavárnách!

Umíte v pravou chvíli trochu přibrzdít?

Když už fakt nevím kudy kam, tak jdu prostě spát. Leckdy mě sen nasměruje, inspiruje. Ve snech hrají velkou roli různé symboly, to věděli už naši předkové, a platí to dodnes. A když si řeknu – duše trochu osvojíte a zdomácníte v ní, je to někdy opravdu dobrá pomoc.

Spejblovi bylo nedávno sto, Hurvínkovi se stovka blíží. Čím to, že mají dnešním dětem, odmalováka ponoreným do mobilů pořád co říci?

Spejbl s Hurvínkem a další členové naší rodinky řeší problémy, které dobře znají nejen dnešní děti, ale i jejich rodiče. Snad proto máme dnes divadlo opět obsazené tak jako před covidovou pandemií. Svoji roli určitě hraje to, že mimo jejich neutuchající humorný dialog, představují dokonalý výtvarný artefakt, kde nemůžete nic přidat ani ubrat. Z vlastní zkušenosti vím, že děti přitahuje už jen pohled na ně.

Co znamenají tyhle loutky pro vašeho syna?

Hurvínka se Spejblem jsem mu vůbec nevnucovala. Navíc prošel podobně jako jiní kluci různými fázemi – miloval autíčka, vláčky, pak přišli na řadu dinosaury, superhrdinové a vesmír. Teď se

navíc zhlédnul v mapách, a když někde jedeme, sleduje v mobilu, kde právě jsme. Spejbla s Hurvínkem má ale moc rád a našel si k nim cestu. Dokonce se mě už teď ptal, jestli by jednou, až bude velký, mohl v divadle pracovat. A to jsem si jen v duchu řekla: „Dědo, slyšíš to?!“ Dokonce když se nedávno sešli se sestřenicí a bratránkem, pustili se do přehrávání nedávné premiéry. Sestřenice Emilka hrála Žeryka, Kryštof Hurvínka i Máničku a tříletý bratráněk Bertík vstupoval poměrně nevypočitatelně do všech rolí. Všichni si to moc užili.

Vaše maminka se jednou zmiňovala o tom, že v některých hrách využívá také výroky odposlechnutých od svých dětí. Máte to také tak?

Určitě, už proto, že děti řeknou to, co vidí, bez obalu, aniž je ale za tím nějaký zlý úmysl. Právě proto jsou tyhle hlášky tak půvabné. Mockerám jsem si říkala, že synka trochu „vykradu“ a samozřejmě si dělám poznámky. Může se to hodit! ●

INZERCE

DENISA KIRSCHNEROVÁ

- Je dcerou Heleny Štáchové a Miloše Kirschnera, kteří proslavili po celém světě postavičky Spejbla a Hurvínka.
- Vystudovala obor kulturologie na Filozofické fakultě UK v Praze.
- V Divadle Spejbla a Hurvínka pracovala nejprve jako dramaturgyně a před pěti lety se ujala vedení divadla.
- K tvůrčímu týmu patří její bratr Miki Kirschner, David Janoška a Janka Ryšánek Schmiedtová.
- Vytvořila několik divadelních her, CD i knížek. Mimo jiné vydala také publikaci o historii Divadla S+H. Podílela se rovněž na televizních scénářích pro Českou televizi.
- Má šestiletého syna Kryštofa.

Jarní úklid zvládnou snadno a rychle

Denkmit univerzální vlhčené ubrousky s vůní limetky & bazalky, 50 ks

39,90 Kč

Denkmit univerzální vlhčené ubrousky se svěží vůní jsou ideálním řešením pro rychlý a pohodlný úklid menších nečistot doma i na cestách. Díky účinnému složení čistí omyvatelné plochy jedním setřením a zajišťují hygienickou čistotu.

Denkmit univerzální čistící limeta, 1 l

24,90 Kč

Denkmit univerzální čistící účinně čistí všechny omyvatelné plochy. Díky multi-aktivnímu složení odstraní i silné nečistoty, zajistí zářivou čistotu, lesk a intenzivní svěžest. Nezanechává šmouhy a plochu není nutné stírat vodou. Univerzální čistící od značky Denkmit obsahuje i velmi hořkou látku Bitrex®, která může zabránit dětem produkt polknout.

K dostání v prodejnách dm a na dm.cz.